

سوره یسی

جزء: ۲۲، ۲۳

شماره: ۳۶

ترتیب نزول: ۴۱

محل نزول: مکه

تعداد آیه: ۸۳

ahlolbait.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خدا که رحمتش بی اندازه است و مهربانی اش
همیشگی.

یس

یس (۱)

وَالْقُرْآنِ الْحَكِيمِ

سوگند به قرآن کریم، (۲)

إِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ

کہ بی تردید تو از فرستادگانی، (۳)

عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

بر راهی راست [قرار داری.] (۴)

تَنْزِيلَ الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ

[قرآن] نازل شده توانای شکست ناپذیر و مهربان است. (۵)

لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَّا أُنْذِرَ آبَاؤُهُمْ فَهُمْ غَافِلُونَ

تا مردمی را بیم دهی که پدرانشان را بیم نداده اند و به این

علت [از حقایق] بی خبرند. (۶)

لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلَىٰ أَكْثَرِهِمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

یقیناً فرمان عذاب بر بیشترشان محقق و ثابت شده است، به

این سبب ایمان نمی آورند. (۷)

إِنَّا جَعَلْنَا فِي أَعْنَاقِهِمْ أَغْلَالًا فَهِيَ إِلَى الْأَذْقَانِ فَهُمْ
مُقْمَحُونَ

مسلماناً ما غل هائی بر گردنشان نهاده ایم که تا چانه هایشان
قرار دارد به طوری که سرهایشان بالا مانده است، (۸)

وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَاهُمْ
فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ

و از پیش رویشان حایلی و از پشت سرشان [نیز] حایلی قرار داده
ایم، و به صورت فراگیر دیدگانشان را فرو پوشانده ایم، به این
خاطر حقایق را نمی بینند، (۹)

وَسَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

و برای آنان یکسان است چه بیمشان دهی یا بیمشان ندهی،
ایمان نمی آورند، (۱۰)

إِنَّمَا تُنذِرُ مَنِ اتَّبَعَ الذِّكْرَ وَخَشِيَ الرَّحْمَنَ الْغَيْبَ ط
فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَأَجْرٍ كَرِيمٍ

بیم دادنت فقط برای کسی ثمربخش است که از قرآن پیروی کند
و در نهان از خدای رحمان بترسد، پس او را به آمرزش و پاداشی
نیکو و باارزش مرثده ده. (۱۱)

إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا وَآثَارَهُمْ ۚ وَكُلُّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُّبِينٍ

بی تردید ما مردگان را زنده می کنیم و آنچه را پیش فرستاده اند و [خوبی ها و بدی های] بر جا مانده از ایشان را ثبت می کنیم و همه چیز را در کتابی روشن [که اصل همه کتاب هاست و آن لوح محفوظ است] برشمرده ایم. (۱۲)

وَاضْرِبْ لَهُم مَّثَلًا أَصْحَابَ الْقَرْيَةِ إِذْ جَاءَهَا الْمُرْسَلُونَ

و برای آنان [که با تو برخورد خصمانه دارند] اهل آن شهر را

مثل بزن، هنگامی که پیامبران به آنجا آمدند، (۱۳)

إِذْ أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ اثْنَيْنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ فَقَالُوا إِنَّا إِلَيْكُم مُّرْسَلُونَ

زمانی که دو پیامبر را به سوی آنان فرستادیم، پس آن دو را انکار کردند و با پیامبر سومی آنان را تقویت کردیم، پس [همگی] گفتند: ما را به سوی شما فرستاده اند. (۱۴)

قَالُوا مَا أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَمَا أَنْزَلَ الرَّحْمَنُ مِنْ شَيْءٍ
إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَكْذِبُونَ

[اهل شهر] گفتند: شما جز بشرهایی مانند ما نیستید و [خدای]
رحمان هیچ چیزی نازل نکرده است، شما فقط دروغ می گوید.

(۱۵)

قَالُوا رَبُّنَا يَعْلَمُ إِنَّا إِلَيْكُمْ لَمُرْسَلُونَ

گفتند: پروردگارمان می داند که یقیناً ما به سوی شما

فرستاده شده ایم، (۱۶)

وَمَا عَلَيْنَا إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ

و بر عهده ما جز رساندن آشکار [پیام وحی] نیست. (۱۷)

قَالُوا إِنَّا تَطَيَّرْنَا بِكُمْ^{۱۷} لَئِن لَّمْ تَنْتَهُوا لَنَرْجُمَنَّكُمْ وَلَيَمَسَّنَّكُمْ
مِنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ^{۱۸}

گفتند: همانا ما شما را به شومی و فال بد گرفته ایم، اگر [از
دعوت خود] باز نایستید، قطعاً شما را سنگسار می کنیم، و از
سوی ما شکنجه دردناکی به شما خواهد رسید. (۱۸)

قَالُوا طَائِرُكُم مَّعَكُمْ ؕ أَيْنَ ذُكِّرْتُمْ ؕ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ

گفتند: شومی شما از خود شماست [و این شومی نتیجه کفر و طغیان و گناه است،
 شگفتا!] آیا اگر به شما تذکر دهند [آن تذکر سعادت بخش را به شومی و فال بد
 می گیرید؟ نه، شومی از ما نیست] بلکه شما مردمی تجاوزکارید. (۱۹)

وَجَاءَ مِنْ أَقْصَى الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعَىٰ قَالَ يَا قَوْمِ اتَّبِعُوا
الْمُرْسَلِينَ

و از دورترین نقطه شهر مردی شتابان آمد، گفت: ای قوم
من! از این فرستادگان [خدا] پیروی کنید، (۲۰)

اتَّبِعُوا مَنْ لَا يَسْأَلُكُمْ أَجْرًا وَهُمْ مُهْتَدُونَ

از کسانی پیروی کنید که پاداشی از شما نمی خواهند و آنان
راه یافته اند، (۲۱)

وَمَا لِي لَا أَعْبُدُ الَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

و مرا چیست که [از روی یقین] کسی را نپرستم که مرا
آفریده و به سوی او بازگردانده می شوید؟ (۲۲)

أَتَّخِذُ مِنْ دُونِهِ آلِهَةً إِنْ يُرِدْنِ الرَّحْمَنُ بِضُرٍّ لَا تُغْنِ
عَنِّي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا وَلَا يُنْقِذُونِ

آیا به جای او معبودانی را برگزینم که اگر [خدای] رحمان برای من
آسیب و گزند بخواهد نه شفاعتشان چیزی را از من دفع می کند
و نه می توانند نجاتم دهند؟! (۲۳)

إِنِّي إِذَا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ

اگر چنین کنم، بی تردید در گمراهی آشکار خواهم بود.

(۲۴)

إِنِّي آمَنْتُ بِرَبِّكُمْ فَاسْمَعُونِ

[ای رسولان!] بی تردید به پروردگار شما ایمان آورده ام؛

بنابراین از من بشنوید. (۲۵)

قِيلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ^ط قَالَ يَا لَيْتَ قَوْمِي يَعْلَمُونَ

[سرانجام به دست آن مشرکان شهید شد، و به او] گفته شد: به بهشت درآی. گفت: ای کاش قوم من معرفت و آگاهی داشتند،

(۲۶)

بِمَا غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُكْرَمِينَ

به اینکه پروردگارم مرا آمرزید و از کرامت یافتگان قرارم داد.

(۲۷)

وَمَا أُنْزَلْنَا عَلَىٰ قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا
كُنَّا مُنْزِلِينَ

و بعد از شهادت او هیچ سپاهی از آسمان بر [هلاکت]
قومش نازل نکردیم، و بر آن نبوده ایم که نازل کنیم. (۲۸)

إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ

[کیفرشان] جز یک فریاد مرگبار نبود که ناگهان [پس از آن

فریاد] همه بی حرکت و خاموش شدند! (۲۹)

يَا حَسْرَةً عَلَى الْعِبَادِ ۚ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ
يَسْتَهْزِئُونَ

ای دریغ و افسوس بر این بندگان که هیچ پیامبری برای
هدایتشان نمی آمد مگر اینکه او را مسخره می کردند! (۳۰)

أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ أَنَّهُمْ إِلَيْهِمْ لَا
يَرْجِعُونَ

آیا [مشرکان مکّه] ندانسته اند چه بسیار از اقوام پیش از آنان را [به
سبب کفر و طغیانشان] هلاک کردیم که آنان هرگز نزد اینان
برنمی گردند، [و در دنیا زندگی دوباره نمی یابند،] (۳۱)

وَإِنْ كُلُّ لَمَّا جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ

و همه آنان [بدون استثنا گردآوری خواهند شد و] در قیامت

نزد ما احضار می شوند. (۳۲)

وَايَةُ لَهُمُ الْأَرْضُ الْمَيِّتَةُ أَحْيَيْنَاهَا وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا
فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ

و این زمین مرده برای آنان نشانه ای [آشکار بر اینکه ما مردگان را
در قیامت زنده می کنیم] می باشد که آن را زنده کردیم و از آن
دانه بیرون می آوریم که از آن می خورند، (۳۳)

وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَّاتٍ مِنْ نَخِيلٍ وَأَعْنَابٍ وَفَجَّرْنَا فِيهَا مِنَ
الْعُيُونِ

و در آن بوستان هایی از درختان خرما و انگور قرار دادیم، و
در آن از چشمه های گوناگون روان ساختیم، (۳۴)

لِيَأْكُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ وَمَا عَمِلَتْهُ أَيْدِيهِمْ أَفَلَا يَشْكُرُونَ

تا از میوه آن و آنچه دست هایشان به عمل می آورد [مانند شیر،
کشمش، شربت و...] بخورند، آیا سپاس گزاری نمی کنند؟ (۳۵)

سُبْحَانَ الَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا مِمَّا تُنْبِتُ الْأَرْضُ وَمِنْ
أَنْفُسِهِمْ وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ

منزه [از هر عیب و نقصی] است آنکه همه زوج ها را آفرید از
آنچه زمین می رویاند و از وجود خودشان و از آنچه نمی دانند،
(۳۶)

وَآيَةٌ لَهُمُ اللَّيْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ النَّهَارَ فَإِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ

و نشانه ای [از نشانه های قدرت و حکمت ما] برای آنها شب
است که [پوشش] روز را از آن برمی کنیم، پس ناگاه آنان به
تاریکی درآیند، (۳۷)

وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَهَا ۚ ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ

و خورشید [نیز برای آنان نشانه ای از قدرت ماست] که همواره به
سوی قرارگاهش حرکت می کند. این اندازه گیری توانای شکست
ناپذیر و داناست، (۳۸)

وَالْقَمَرَ قَدَّرْنَاهُ مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ

و برای ماه منزل هایی قرار دادیم تا اینکه به صورت شاخه کهنه
هلالی شکل و زرد رنگ خرما برگردد [و باز به تدریج بدر کامل
شود،] (۳۹)

لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي لَهَا أَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ
النَّهَارِ ۚ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ

نه برای خورشید این توان هست که به ماه برسد، و نه شب از
روز پیشی می گیرد، و هر کدام در مداری شناورند. (۴۰)

وَآيَةٌ لَهُمْ أَنَّا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفُلِّ الْمَشْحُونِ

و برای آنان نشانه ای دیگر [از قدرت و رحمت ما] این [است] که
فرزندانشان را در کشتی هایی پر [از اجناس و وسایل] حمل
کردیم، (۴۱)

وَخَلَقْنَا لَهُمْ مِنْ مِثْلِهِ مَا يَرْكَبُونَ

و برای آنان چیزهایی مانند کشتی [چون اسب، قاطر و دیگر
وسایل نقلیه] آفریدیم که بر آن سوار می شوند، (۴۲)

وَإِنْ نَشَأْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيخَ لَهُمْ وَلَا هُمْ يُنْقَذُونَ

و اگر بخواهیم آنان را غرق می کنیم در این صورت هیچ
فریادرسی برای آنان نخواهد بود، و نجات هم نیابند، (۴۳)

إِلَّا رَحْمَةً مِنَّا وَمَتَاعًا إِلَىٰ حِينٍ

مگر [اینکه] رحمتی از سوی ما [نجاتشان دهد] و تا مدتی
[از زندگی دنیا] بهره مندشان کنیم، (۴۴)

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ
تُرْحَمُونَ

و هنگامی که به آنان گویند: از آنچه [عذاب های دنیا و آخرت]
پیش رو و پشت سر شماست بپرهیزید تا مورد رحمت قرار گیرید
[به این هشدار قطعی و یقینی توجه نمی کند،] (۴۵)

وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا
مُعْرِضِينَ

و هیچ آیه ای از آیات پروردگارشان برای آنان نمی آید مگر
اینکه از آن روی می گردانند. (۴۶)

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا
لِلَّذِينَ آمَنُوا أَنْطَعِمُ مَنْ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ أَطْعَمَهُ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا
فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ

و هنگامی که به آنان گویند: از آنچه خدا روزی شما کرده، انفاق کنید، کافران به
مؤمنان گویند: آیا کسانی را اطعام کنیم که اگر خدا می خواست آنان را اطعام می کرد؟
[پس گرسنگی را خدا بر آنان خواسته است] ولی شما [ای کفرپیشگان!] جز در
گمراهی آشکاری نیستند. (۴۷)

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا الْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ

و می گویند: اگر راستگوید، این وعده [قیامت و عذاب]

کی خواهد بود؟ (۴۸)

مَا يَنْظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ

اینان جز یک فریاد مرگبار [آسمانی] را انتظار نمی کشند که آنان را در حالی که سرگرم مجادله و ستیز [در امور دنیایی] اند فراگیرد.

(۴۹)

فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ

[فریادی که وقتی بر سر آنان زده شود] نه می توانند وصیتی کنند و
نه [اگر بیرون خانه باشند] می توانند به خانواده خود برگردند،
(۵۰)

وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُمْ مِنَ الْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ
يَنْسِلُونَ

و در صور دمیده شود، ناگاه همه آنان از قبرها به سوی
پروردگارشان می شتابند. (۵۱)

قَالُوا يَا وَيْلَنَا مَنْ بَعَثَنَا مِنْ مَرْقَدِنَا ^{سَقَطَ} هَذَا مَا وَعَدَ
الرَّحْمَنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ

می گویند: ای وای بر ما، چه کسی ما را از خواب گاهمان
برانگیخت؟ این واقعیتی است که [خدای] رحمان وعده داده بود
و پیامبران راست گفته بودند!! (۵۲)

إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَدَيْنَا
مُحْضَرُونَ

[آن صحنه عظیم] جز یک فریاد نیست، پس به ناگاه همه
آنان [گردآوری شده و] نزد ما احضار می شوند. (۵۳)

فَالْيَوْمَ لَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَلَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ
تَعْمَلُونَ

در این روز به هیچ کس ذره ای ستم نمی شود، و جز آنچه را
انجام می دادید پاداش داده نمی شوید. (۵۴)

إِنَّ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِي شُغْلٍ فَاكِهُونَ

همانا بهشتیان در چنین روزی در سرگرمی وصف ناپذیری

شیرین کام و خوش اند. (۵۵)

هُم وَأَزْوَاجُهُمْ فِي ظِلَالٍ عَلَى الْأَرَائِكِ مُتَكِئُونَ

آنان و همسرانشان در زیر سایه هایی [آرام بخش] بر تخت
هایی [آراسته چون حجله عروس] تکیه می زنند. (۵۶)

لَهُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ وَلَهُمْ مِمَّا يَدْعُونَ

برای آنان در آنجا میوه ها [ی عالی و مطبوع] و آنچه دلشان
بخواهد فراهم است. (۵۷)

سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ

با سلام [ی پرارزش و سلامت بخش] که گفتاری از
پروردگاری مهربان است. (۵۸)

وَامْتَازُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ

و [ندا آید:] ای گناهکاران! امروز [از صف نیکان] جدا

شوید. (۵۹)

أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ ۖ إِنَّهُ لَكُمْ
عَدُوٌّ مُبِينٌ

ای فرزندان آدم! آیا به شما سفارش نکردم که شیطان را پرستید
که او بی تردید دشمن آشکاری برای شماست؟ (۶۰)

وَأَنْ اَعْبُدُونِي ۚ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ

و اینکه مرا پرستید که این راهی است مستقیم، (۶۱)

وَلَقَدْ أَضَلَّ مِنْكُمْ جِبِلًّا كَثِيرًا أَفَلَمْ تَكُونُوا تَعْقِلُونَ

و همانا شیطان گروه بسیاری از شما را گمراه کرد، آیا تعقل
نمی‌کردید [که پیروانش به چه سرنوشت شومی دچار شدند؟]

(۶۲)

هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ

این است دوزخی که به شما وعده می دادند. (۶۳)

اَصْلَوْهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ

امروز به کیفر کفری که همواره می ورزیدید، در آن درآید.

(۶۴)

الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ
بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ

امروز بر دهان هایشان مُهر خاموشی نهیم و دست هایشان با ما
سخن می گویند و پاهایشان به اعمالی که همواره مرتکب
می شدند، گواهی می دهند! (۶۵)

وَلَوْ نَشَاءُ لَطَمَسْنَا عَلَىٰ أَعْيُنِهِمْ فَاسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ فَأَنَّى يُبْصِرُونَ

و اگر بخواهیم [در همین دنیا] دیدگان‌شان را محو می کنیم، پس
 به [سوی همان] راه [گمراهی] بر یکدیگر پیشی می گیرند؛ نهایتاً
 چگونه و کجا می توانند [صراط مستقیم را] ببینند؟ (۶۶)

وَلَوْ نَشَاءُ لَمَسَخْنَاهُمْ عَلَىٰ مَكَانَتِهِمْ فَمَا اسْتَطَاعُوا مَوْجِدًا
وَلَا يَرْجِعُونَ

و [نیز] اگر بخواهیم آنان را در جای خودشان مسخ می کنیم، [و
به صورت جمادی خشک در می آوریم] که نه بتوانند بروند و نه
بازگردند، (۶۷)

وَمَنْ نُّعَمِّرْهُ نُنَكِّسْهُ فِي الْخَلْقِ أَفَلَا يَعْقِلُونَ

و به هر کس عمر طولانی دهیم، او را در عرصه آفرینش [به سوی
حالت ضعف، سستی، نقصان و فراموشی] واژگونش می کنیم؛
پس آیا تعقل نمی کنند؟ (۶۸)

وَمَا عَلَّمْنَاهُ الشُّعْرَ وَمَا يَنْبَغِي لَهُ^ج إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْآنٌ
مُبِينٌ

و به پیامبر، شعر نیاموختیم و [شعرگویی] شایسته او نیست. کتاب
[او] جز مایه یادآوری و قرآنی روشنگر [حقایق] نیست، (۶۹)

لِيُنْذِرَ مَنْ كَانَ حَيًّا وَيَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى الْكَافِرِينَ

تا کسانی را که [به عقل و هوش و استعداد] زنده اند هشدار
دهد، و فرمان عذاب بر کافران محقق و ثابت شود. (۷۰)

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ مِمَّا عَمِلَتْ أَيْدِينَا أَنْعَامًا فَهُمْ لَهَا
مَالِكُونَ

آیا ندیده اند که ما از آنچه به قدرت خود انجام داده ایم برای
آنان چهارپایانی آفریده ایم که آنان مالکشان هستند. (۷۱)

وَذَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ وَمِنْهَا يَأْكُلُونَ

و چهارپایان را برای آنان رام کردیم که برخی از آنها مرکب سواری
آنان هستند و از [گوشت] برخی از آنها می خورند، (۷۲)

وَلَهُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَمَشَارِبٌ ۖ أَفَلَا يَشْكُرُونَ

و برای آنان در آن چهارپایان سودهایی [چون پشم، گُرک و پوست] و نوشیدنی هایی [چون شیر و فرآورده های آن] هست؛
آیا سپاس گزاری نمی کنند؟ (۷۳)

وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لَعَلَّهُمْ يُنْصَرُونَ

و به جای خدا معبودانی انتخاب کرده اند به امید اینکه [به

وسیله آنها] یاری شوند، (۷۴)

لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ وَهُمْ لَهُمْ جُنْدٌ مُّحْضَرُونَ

در حالی که [معبودان،] قدرت یاری دادن به آنان را ندارند و آنان [که سبک مغزان روی برتافته از حق اند] برای آن معبودان [از سوی شیطان] سپاهی احضار شده اند [تا عمر و مالشان را فدای این معبودان باطل کنند.] (۷۵)

فَلَا يَحْزُنُكَ قَوْلُهُمْ ۚ إِنَّا نَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ

پس گفتارشان تو را اندوهگین نکند، بی تردید ما آنچه را
پنهان می دارند و آنچه را آشکار می کنند، می دانیم. (۷۶)

أَوَلَمْ يَرَ الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ
مُبِينٌ

آیا انسان ندانسته که ما او را از نطفه ای [پست و ناچیز]
آفریده ایم و اینک ستیزه گری آشکار است؟ (۷۷)

وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ ط قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظَامَ
وَهِيَ رَمِيمٌ

در حالی که آفرینش نخستین خود را از یاد برده برای ما مثلی زد
[و] گفت: چه کسی این استخوان ها را در حالی که پوسیده اند،
زنده می کند؟ (۷۸)

قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ ۖ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ

بگو: همان کسی که نخستین بار آن را پدید آورد. زنده اش

می کند، و او به هر چیزی داناست (۷۹)

الَّذِي جَعَلَ لَكُم مِّنَ الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ نَارًا فَإِذَا أَنْتُمْ مِنْهُ
تُقَدُّونَ

همان کسی که برای شما از درخت سبز، «آتش زنه» آفرید،
که اکنون شما از آن آتش می افروزید. (۸۰)

أَوَلَيْسَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِقَادِرٍ عَلَىٰ أَنْ
يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ ۚ بَلَىٰ وَهُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ

آیا کسی که آسمان ها و زمین را آفریده است، قدرت ندارد که
[پس از مرگشان] همانند آنان را بیافریند؟ چرا قدرت دارد؛ زیرا
اوست که آفریننده بسیار داناست. (۸۱)

إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

شأن او این است که چون پدید آمدن چیزی را اراده کند، فقط به
آن می گوید: باش، پس بی درنگ موجود می شود. (۸۲)

فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

بنابراین [از هر عیب و نقصی] منزّه است خدایی که مالکیت و فرمانروایی همه چیز به دست اوست، و به سوی او بازگردانده می شوید. (۸۳)